

воря. Едни хора, по политически възгледи, мислятъ че би било добръ, да има такова съединение. Не щемъ политически възгледи въ работитѣ на вѣрата.

Не желаемъ българитѣ да се *сѣдинятъ чрезъ единъ подписъ*, съ Католишката Църква, желаемъ да станатъ католици.

Но по въпросътъ, дали българитѣ не могатъ да иматъ нѣкаква полза отъ подобно едно (не желано отъ насъ) съединение, нека отговори г. Г. В. Мирковичъ.

Въ книжката си „Униатското движение по Черковния Въпросъ“, Сливенъ, 1897 г., той се изразява за „унията“ така: „Безъ униата никога нѣмаше да се достигне това добро слѣдствие, което гонѣха и желаеха нѣкои да достигнатъ, а именно спечелванието на черковнитѣ правдини отъ патриаршията и турското правителство..... (стр. 29).

„..... Безъ нея българский гласъ щѣше да бжле всѣкога потушаванъ прѣдъ високата Порта и никога нашия черковенъ въпросъ нѣмаше да се рѣши.....

„Ако днесъ имаме самостоятелна черкова¹⁾, то трѣбва да се благодари на униатитѣ, съ Д. Цанковъ на чело които съ в. „България“ и подкрепени отъ силнитѣ на деня, французитѣ, съ държостни статии стрѣснаха българина отъ летаргията му и чрѣзъ успѣха на Униата принудиха и най-противнитѣ дипломации да му припознаятъ черковнитѣ правдини“. (стр. 27).

Ще кажете, може би, че не е чудно г. Г. Мир-

1) Цѣльта не ми е да уча че е съобразно съ Евангелието да се раздѣлятъ църквитѣ по *народности*, но нали именно на това се радватъ българитѣ че иматъ отдѣлна църква? Е! ето на кого го дължатъ!